

HÜPERIÓN

Válogatás a verseskötetből

ANDREJ MEDVED

A gejzírek forrásánál, ott hol az ígélet
csöndje megüti füled; ahol búcsút
intesz a dolgoknak, melyeket nem tudtál
megnevezni; ahol fájó arcok raja az égbe
röppen és hol sóillat kering, mint
termeszvár hálójában, megfeszülve vagy.
Hogy a lezárt szárnyak alatt árnyékos
belesajdul, hogy élő forrássá leszel,
mely a hasüregbe ömlik; hogy mint a tisztás
közepén a beomlott háztetőn besurranó
fény, ahogy a falak közét, betömi fejed
sűrű sebhelyeit. A ház réseibe, a levelek
hasadékába varázsitalával bódítón, mint
méhecskesziszegés ömlik be a reggel.

*A rend bomlásában, az áttörésekben,
az árnyak rezgésében, a távoli,
kifogyhatatlan félelemben;
vizeséseket rejtő lábnyomodban,
a kristályokban; a bejárt hegyek
hordalékában viasszá sűrűsödik
egy ismeretlen fájdalom.
Mintha magam mögött hagytam*

*volna az egek szárnyalását, mely
az apályt a csillagok osztódásába, a
kígyók földjére, a megüledett
lerakódások mélyébe kíséri el; el a
sötétlő kövekbe, páráknak hevébe, túl
a láthatáron a hold medreibe. A
távolban hattyúdalt sziszegnek a tüzek,
vereségek metaforája; hogy
üres izzóponttá, hagyományok
lágú kötelékévé mesterítsék az időt.
Mint puha por, mely tenyérbe,
parázsba, a vadak emlékezetébe
hull, ahogy virág lesz a magból,
úgy ébredsz; önrítmusodban,
látó szemektől távol. Rekedt
gravitációban, óceánok szélén,
ahol nézésed a hold ezüstszemébe
fúrod és elrendeled örök folyását
az űrnek. Hol lerázhatod magadról
az árnyakat, szótlantul, nyomtalanul,
suttogástalanul. Virrasztok, hogy
fényem a jéghegyekre hulljon,
visszhangtalan folyosókra küldöm
verseim; parázsoljanak a hajnalra
várva, mely tested neszével érkezik.*

NAGY Zsuzsa fordítása

A költő a 2003. évi Prešeren-díj nyertese